

когато отъ три мѣсеца насамъ, не носяхъ за прѣд-
рѣшаніе освѣтъ просты и долни дрехы, и безпокой-
ствіята и мжкытъ прѣзъ едно дълго пжтуваніе като бѣ-
хъ мя до толкозъ измѣнили, кой другъ ако не една лю-
бовница бы могла да познае Любынскаго въ гради-
динятъ на Дурлинскаго? Не бѣхъ ли даже видѣлъ
и името на Лодоискъ забѣлѣжено на черапицятъ?
Дурлинскый самъ не исповѣда ли че Лодоиска была
подъ неговъ пазъ, като казва още че побѣгнала;
но това работа ли е да повѣрва нѣкой? И защо
оная умраза противъ мене, отъ която ся облада
Дурлинскый още и като мя не познава? Защо онуй
беспокойното му лице, когато чу че посланницытъ
на Пулосекаго были въ една стая, която гледала
къмъ градинятъ? Защо най-послъ онзи трепетенъ
образъ у него когато му извѣстихъ скорото при-
стигваніе на мнимыйтъ ми Господарь?

Всичко това имаше таквъзъ основъ щото ми при-
чипи страшно безпокойствіе, дѣто ще ся каже прѣдви-
ждахъ работы страшны, които не можахъ да си истъл-
кувамъ. Два часа на редъ азъ самъ си задавахъ новы
пытанія, на които, отъ недоумѣніето си, не отгова-
ряхъ, когато най-послъ Болеславъ дойде да види
да ли е истъврѣзилъ братъ му. Азъ го лесно убѣ-
дихъ, че тази работа отъ мене бѣше гола при-
струвка. Слѣдъ това като слѣзохмы въ готварни-
цятъ прѣминяхмы останялото отъ деньтъ. Но ве-
черь-та, ахъ! каква ноць, любезный ми Велмоне, ни-
коя друга въ животътъ ми, нито отъ напрѣдъ нито
испослѣ не ми ся е виждала толкозъ дълга.